

tissimum ex his quinque privilegiis juvare te sanctus Nicolaus possit; opemque illius pro te ac peccatoribus induratis implora.

27 Dec.

DE S. JOANNE EVANGELISTA.

PUNCTUM I.

Jesus amat Joannem præ cæteris. Joan. 15. 15. Joan. 21. 7. JESUS, cum hominibus nihil debeat, et honorum nostrorum non egeat, quos vult, et quantum vult, diligit. Dilexit autem omnes apostolos suos: quos non ut *servos* habuit, sed ut *amicos*; præ cæteris verò etiam apostolis, sic amavit Joannem, ut vulgò appellaretur *discipulus quem diligebat Jesus*; quasi solum Joannem Jesus dilexisset. Hic agnosce, quàm meritò dici possis *discipulus quem diligebat Jesus*; et dulce hoc, atque honorificum nomen, si quo misericordiæ divinæ dono sperare potes ad te usque pertingere, tibi gratulare, et gratias age: sin contra, omni ambitu capta, et pro modulo, mereri stude.

PUNCTUM II.

Notæ illius amoris. Chrysost. Prolog. sup. Joann. Notæ amoris Jesu in Joannem quinque. 1. Mentem ejus implevit perfectissimâ cognitione divinitatis et humanitatis suæ; Ecclesiæ militantis, et triumphantis mysteria ipsi revelavit; rerum denique omnium, præteritarum, præsentium, et futurarum mirabilem notitiam infudit. 2. Voluntatem ejus sic Dei proximique amore incendit, ut nihil haberet in

corde, nihil in ore, nisi amorem; nihil faceret, nisi ex amore. 3. Mentis et corporis puritatem eam dedit, quæ decebat destinatum Mariæ filium. 4. In cenâ permisit recumbere supra pectus suum: ex quo quid non hausit! Voluit eum adesse, dum ipse biberet calicem passionis; et in tempore afflictionis recordatus est illius. Sic Jesus amavit Joannem: Joan. 3. 18 Non verbo, neque linguâ, sed opere et veritate.

PUNCTUM III.

Jesum redamavit Joannes: nec fuit felicior quòd diceretur et esset discipulus quem diligebat Jesus, quàm quòd esset et verè dici posset discipulus qui diligebat Jesum. Tu Joannem imitare: et quia perfectò amaris à Jesu, nisi ingratus esse vis, cum Joanne redama Jesum, ut sis quoque, et verè dici possis discipulus qui diligit Jesum.

PUNCTUM IV.

Notæ illius amoris. Prov. 17. 17. Luc. 9. 54. Notæ amoris Joannis in Jesum quinque. 1. Eum, ut in montem Thabor, sic in hortum Olivarum, in domum principis sacerdotum, in montem Calvarie secutus est. Quippe *omni tempore diligit qui amicus est*. 2. Illatas Christo injurias impatientissimè tulit: undè in Samaritanos, qui Jesum non exceperant, ignem *de cælo* evocare voluit. 3. Perpetuam virginitatem cum profundâ humilitate et summâ mansuetudine conjunxit, ut his tribus virtutibus

Matt. 11. 19. similem se, et gratum, faceret ei qui dixerat: *Discite à me quia mitis sum et humilis corde.* 4. Omnes homines ad amorem Jesu inflammare conatus est sermonibus et epistolis. 5. Pro dilectissimo Jesu cæsus est, in exilium actus, dolio ferventi immersus, veneno potatus; ad crucem cum staret, eodem cum Mariâ doloris gladio transfossus. Sic Jesum diligebat Joannes: *Non verbo, neque linguâ, sed opere et veritate.* Itane tu quoque Jesum diligis, qui te prior dilexit? Vide in quibus rependere ipsi amorem possis, et pollicere.

3 JANV: DE SANCTA GENOVEFA,

Lutetiæ patronâ.

PUNCTUM I.

Qualis ex vitâ, Patrona. CONSIDERA qualem Deus Lutetiæ Patronam dederit, nempè ignobilem puellam, pauperem, infirmam, doctam et ab agro rudem, primariæ florentissimi, opulentissimi, doctissimique regni civitati. *1 Cor. 1. 27.* Siccine *infrma mundi elegit Deus ut confundat fortia?* Homines, cum finem aliquem intendunt, media adhibent idonea, si prudenter agant. At Deus, fons veræ lucis et sapientiæ inexhaustus, contrariis mediis sæpè finem assequitur. Ad delicias nos vocat per pœnitentiæ luctum, ad veras divitias, per summam egestatem; ad gloriam immortalem, per contumelias et

probra; ad supremam beatitudinem, per laboriosam vitam, et omnibus ærumnis obnoxiam. Quid ita? sicut certè intentio finis una est, ita electio mediolorum. Si verò plura sese media offerant, unum præ aliis ideirco eligimus, quia major in eo bonitas elucet comparatè ad finem. Cum ergo Deus his tantquam mediis ad beatitudinem et perfectionem nostram utatur, meliora judicet necesse est. Nec fallitur, cum sit suprema veritas: aut fallit, cum sit bonitas infinita. Sequere ergo Dei judicium, contemne mundi fastum, opes, inanem gloriam, et quidquid homines mirantur. Noli cum Petro dicere: *Bonum est nos hic esse... nesciente quid diceret.* Si quæris beatam vitam, sequere vestigia sanctorum, crucem ama, crucem amplectere. Hanc Christus sponsæ suæ Genovesæ pro dote dedit, et amoris sui pignore. *Luc. 9. 33.*

PUNCTUM II.

Considera quantam potentiam puellæ, ex infimo pastorum grege, Agnus immaculatus contulerit. *Quam potens à Christo.* Fames urbem opulentam premit: abundant divites auro et argento, nec tamen vitæ suæ providere possunt. Adit Genovefa vicinos pagos, reditque cum tantâ frumenti copiâ, ut abundet in urbe, quod ante deerat. O divitem paupertatem! *Agite nunc, divites, Jac. 5. 1.* *plorate ululantes in miseris vestris. Divitiæ vestræ putrefactæ sunt, aurum et argentum vestrum æruginavit.* Templum Deo, in honorem sancti Dionysii, ex-

truendum? Una Genovesa lapides, cæmenta, et quidquid ad structuram ædis sacræ necessarium est, reperit. Vinum quoque è dolio, quo operarii utantur, per totum annum non deficiet. Quis hoc regum possit? 2. De sapientiâ, hoc unum dicam. Per triduum rapta instar Pauli, *audivit arcana verba, quæ non licet homini loqui.* Hinc, nunquam terram respiciebat, quin inferorum ignium recordaretur: nunquam oculos attollebat ad cælum, quin ad æternam patriam aspiraret: Crucifixum nunquam intuebatur, quin introsiceret in eo omnia virtutum instrumenta, incitamenta divini amoris, remedia vitiorum. O singularem sapientiam, sine quâ reliquæ prorsus inutilis scientiæ! Hæc demùm vera, solida et salutaris scientia, *scire Jesum Christum, et hunc crucifixum.*

Et sapientiâ cœlesti instructa
2 Cor. 12.
4.

1 Cor. 2.2.

PUNCTUM III.

Considera, qualem honorem habere debeas huic, inter te Deumque, potentissimæ mediatrici. Genovesa regina non fuit: reges tamen, et principes, et magistratus supplices cernit pedibus suis advolutos. Si febres, pestis, intemperies cœli grassantur, cætera prodesse nihil admodum possunt: certatim populi ad imbecillam puellam recurrunt: ad pauperem, ad ignobilem, sed sanctam, et Deo gratam; et votis absque morâ potiuntur. Cur ita? *Ut non gloriatur omnis caro:* ut æstimes quæ verè æstimanda sunt, paupertatem, humilitatem, infirmitatem pro Christo: denique ut quas ipsa coluit

Quomodo colend.

1 Cor. 1.
29.

virtutes, imiteris; maximè verò castitatem, patientiam, pietatem, et innocentiam quam ab infantiâ usque ad extremum spiritum illibatam servavit. Is enim cultus omnium longè gratissimus, et utilissimus, imitari quam colas.

DE S. FRANCISCO SALESIO.

29 Jsn.

Idea vitæ spiritualis.

PUNCTUM I.

SANCTUS FRANCISCUS Salesius sibi mortuus fuit. *Sibi mortuus.*
1. Enim, *continuo non acquievit carni et sanguini,* moriendo vitæ sensuali, sensus omnes custodiendo admirabili modestiâ, maximè verò carnem domando perpetuâ virginitate, quam beatæ Virgini consecraverat adolescens. 2. Passiones omnes, easque in primis, quæ magis innatæ sunt, iræ et inanis gloriæ, extinguendo, sic ut fel ejus lapidesceret; et audito cardinalatum sibi à summo Pontifice, propter egregia in Ecclesiam sibi à summo Pontifice, propter egregia in Ecclesiam merita sperandum, hunc sermonem, maximo honorum contemptu, majori audientium stupore, rejiceret. Ipse ingressus in clericalem statum, recusatâ in senatu Sabaudia amplissimâ dignitate, insignis fuit. 3. Cùm mors spiritualis *pacifcet* totum hominem, erat in illo pax et tranquillitas admirabilis: quâ fiebat, ut nullâ prorsus re, quasi mortuus, moveretur. Hoc autem assecutus est, omnes *Coloss. 1. 20.*

animi motus explorando diligenter, et assiduâ curâ refrærendo. Quare, in irâ comprimendâ, fassus est se annos viginti posuisse. O si ita invigilares tibi, et passionibus bellum indiceres! Vide quid potissimum pecces; et emendationem pollicere. O si omnia mundi oblectamenta cum ipso fugeres, nec sine fa stidio, quando necesse esset, admitteres!

PUNCTUM II

Non satis habuit mori sibi, nisi Deo viveret.

Vivit
Deo.
Gen. 5. 24.

1. Memoria ejus divina fuit: etenim semper *ambulavit cum Deo*, quem præsentem, etiam inter gravissimas occupationes, intuebatur. 2. Intellectus plenus Deo fuit, ut vel ex divinis ejus scriptis, concionibus, colloquiis intelligitur. 3. Maximè voluntas ejus in Deum transformata fuit, Deum unicè ac tenerrimè amando. Undè nec inferos, inquebat, timo, nec Cælum amo: sed inferorum Cælique Dominum unicè diligo. Utinam nos, qui unicè Deum non amamus, spretis vanis timoribus, amoribusque, uno inferorum timore, Cælique amore moveremur! 4. Efficiebat hæc in Deum caritatis transformatio, ut nihil vellet præter Deum, Deique voluntatem.

Coloss. 3.
11.

Itaque Deus illi erat *omnia in omnibus*, sive prosperis, sive adversis: quibus ejus animus ne leviter quidem movebatur, quia, ut aiebat, qui nititur immobili, non movetur. Hinc fassus est, si sanctissima monialium societas, quam tanto studio curisque instituerat, dissolveretur, se nullo modo perturbandum

bandum esse. An verè cum ipso dicas: *Mihi adhæ- Ps. 72. 20.*
rere Deo bonum est. Quid mihi est in Cælo, et à te quid volui super terram, Deus cordis mei? Hoc ut assequaris, Deum crebrò et affectuosè cogita.

PUNCTUM III.

Miraculi instar est in sancto Francisco Salesio, ^{Vivit} quòd, cum esset mitissimus, idem tamen flagrantissimo zelo pro salute proximi arderet. ^{proximo.} Huic zelo præerat, 1. Spiritus scientiæ, unde erat *potens in... Luc. 24.*
sermone coram... omni populo; et etiamnum ejus opera spiritualia cœlestem doctrinam, pietatem, unctio-^{19.} nemque divinam spirant. 2. Spiritus sapientiæ, quo peccatorum et spiritualium hominum animos mirà prudentiâ tractabat. 3. Spiritus fortitudinis, tum in laboribus infinitis, contumeliis, persecutionibusque, mirà mentis æqualitate ac robore tolerandis; tum impendendo se totum catholicorum saluti, et hæreticorum, quorum septuaginta duo millia ad catholicam fidem reduxisse dicitur: idque singulari ad totam vitam constantiâ. Adde sanctissimarum monialium institutionem, quarum insignibus virtutibus ad finem seculorum zelus ipsius vigeat. Mitte nunc, Domine, in messem tuam operarios ejusmodi aliquos. Quàm erubesco, cum meam, in salute propriâ et alienâ, socordiam cum illius zelo comparo! Da, Christe, ut mihi moriar. Sic enim, et tibi, et proximo vivam.

IN FESTO

5 Febr. **BB. MARTYRUM JAPONUM, S. J.**

I. GRATIA Dei tres isti Japones facti sunt ferventes et sancti *religiosi*. Ex tenebris infidelitatis primò ad lucem christianæ fidei, deinde ad societatem Jesu Christi pervenerunt, ubi insignium et heroicarum exercitio virtutum ad martyrii palmam se compararunt. Horum exempla nos inflamment ad consequendam perfectionem, quam ipsi tam exiguo temporis intervallo feliciter assecuti sunt.

II. Eadem Dei gratiâ facti sunt gentis suæ *apostoli*. Prædicarunt Christum nullâ minarum, nullâ persecutionum habitâ ratione. In foris et compitis, in carceribus, in ipsâ cruce legem evangelicam popularibus suis verbo annuntiârunt, et vitæ suæ sanctimoniâ persuaserunt. Non dubitemus de ingenti fructu ex concionibus reportando, si vita prædicationi nostræ consentiat.

III. Denique per Dei gratiam *martyrio coronati* sunt, primitiæ martyrum in Japoniâ. Sententiam mortis in se prolatam præsentî animo exceperunt, per urbes Japoniæ ac vicos vili in plastro circumducti opprobria et injurias passi sunt. Ad supplicii locum perducti, cruces venerabundi salutârunt, et in iisdem christianâ generositate mortem oppetiârunt,

multis infidelium eo spectaculo ad Christum conversis. Rogemus sanctos, ut popularibus suis conversionem, nobis verò patientiâ, zelum animarum ac reliquas virtutes suas à Deo impetrent.

DE S. THOMA AQUINATE. 7 Mart.

PUNCTUM I.

CONSIDERA, 1. Quantâ alacritate animi, spreâ Vocati ad Dominic. Ordinem. mundi vanitate et splendore natalium, litterarum humaniorum studiis jam confectis, ordinem sancti Dominici amplexus sit. Fuit hoc sanè pietatis erga Mariam suæ non leve præmium, cui à teneris annis singulariter devotus fuit. Disce hinc Mariæ maturè te dare, et ab illius obsequio nunquam discedere. Servus enim Mariæ nullus perit. 2. Quæ constantia! Per vim raptus à fratribus, et deductus in arcem, ac per biennium variè exagitatus, nullis aut matris sororumque precibus ac blanditiis, aut fratrum minis, à divinâ vocatione abduci potuit. Sequere tanti viri exemplum, et quocumquè te Deus vocat, si necesse est, *'per calcatum perge patrem, etc.* Hier. Ep. ad Heliod.

3. Quanto animi robore carnis illecebras repulerit, quando mulierem pellicientem ad peccatum arrepto titone fugavit. Tum per quietem visus est ei angelus lumbos astringens: ex quo tempore omni prorsus libidinis sensu caruit. Tanti est illustrem de voluptate victoriam semel retulisse!

PUNCTUM II.

Doctrina
singula-
ris, et
sancta.

Considera, 1. Coloniae, tum philosophiae. tum theologiae studiis ita vacasse, ut non doctrinae modo, sed et omnis religiosae virtutis, pietatis, obedientiae, caritatis, modestiae, et silentii palmam tulerit: ratus indignum christiano esse et religioso viro, quamcumque occupatione teneatur, in ea, omnes virtutis occasiones non avidè amplecti. Et verò si quisque in arte sua excellere studet, quam culpandus ille est, qui christianam aut religiosam amplexus vitam, perfectionem assequi negligit! 2. Quantà admiratione et concursu, annos quinque et viginti natus Theologiam tradere coepit. Sed tantae doctrinae causam attende. Nunquam se lectioni aut scriptioni dabat, nisi post orationem. In difficillimis quibusque sacrae Scripturae locis, etiam adhibebat jejunium: unde et quandoque fassus est se, quidquid sciret, non tam studio aut labore suo, quam divinitus accepisse. Sic habeto, cunctarum rerum successum à Deo pendere, et petendum esse. 3. Raro exemplo, summæ doctrinae famam cum summâ humilitate conjunxit. Quare honores à sanctis pontificibus oblatos, in iisque archiepiscopatum Neapolitanum recusavit.

Cum hu-
militate
conjunc-
ta.

PUNCTUM III.

Doctrinae
illius uti-
litates.

Considera, 1. Quot academias doctrinae suae excellentiâ, subtilitate, ac splendore illustravit. Certè

solis instar, Parisiis, Bononiae, Romae, Neapoli, fulsit: cujus deinde radii per universum orbem, utilitate totius Ecclesiae maximâ, diffusi sunt, sic ut angelici doctoris nomen meritò consecutus sit. 2. Neapoli, cum ad imaginem crucifixi vehementius oraret, audivit hanc vocem: *Bene scripsisti de me, Thomæ. Quam ergo mercedem accipies? At ille: Non aliam, Domine, nisi teipsum.* Quod ei rursus contigit, ecclesiasticum officium de sancto Sacramento scribenti. O si facta tua sic Deo probarentur! Disce hinc magnificare hujus sancti doctrinam: et cum eo, non humana aliqua præmia doctrinae tuae sperare, sed divina, ac Deum ipsum. 3. Pluribus in vitâ miraculis, et post mortem claruit.

In Lect.
ad ejus
fest.

DE SANCTO BENEDICTO.

21 Mart.

PUNCTUM I.

DEUS varios religiosorum ordines instituit. 1. Ut homo idem ageret pro Deo, quod Deus pro homine. Quemadmodum enim Deus homini non largitur solum necessaria, sed alia plurima, summâ liberalitate concedit: ita homo non solum obsequium necessarium tribuere debebat Deo, servando ejus praecepta; sed eum etiam decebat, sequendo ejus consilia, quasi liberalius cum Deo agere. 2. Ut triplici, castitatis, paupertatis, et obedientiae voto totum Satanæ imperium rueret. 3. Ut imperium

Cur Deus
ordines
religiosos
instituit.

Christi magis ac magis stabiliretur, ejusdemque vita sanctissima, quæ tota, nec ab uno homine, nec ab uno religioso ordine satis exprimi poterat, à variis religiosis ordinibus adumbraretur. Hinc vides quanti debeas statum religiosum æstimare.

PUNCTUM II.

Virtutes
Benedicti
religioso-
rum pa-
rentis.

Sanctum Benedictum non modò ad præstantem illum statum vocavit Deus, sed etiam elegit, ut sanctissimi amplissimique ordinis pater esset ac fundator. Vide quot donis eam ob causam, quot gratiis atque virtutibus fuerit illustratus. Nam, 1. Vix fortè natus erat annos quatuordecim, cum mundum fastidians, se in solitudinem ac speluncam abdidit. 2. Carnem suam odio habebat, eamque multis jejuniis, vigiliisque macerabat. Insigne est, quòd se in vepribus tamdiu volutavit, dum lacerato corpore impuræ voluptatis sensus dolore opprimeretur. Ex quo, vita reliqua ab hujus generis tentatione planè immunis fuit. Tanti est semel se fortiter vincere! 3. Magnæ erat in ferendis aliorum defectibus patientiæ. 4. Incredibilis fiduciæ erga Deum, quâ sperabat ea quæ desperaret humana prudentia. 5. Animarum zelo flagrabat, quo impulsus incolas Cassini montis ad Christum convertit, et adolescentes multos erudiendos ad pietatem suscepit. 6. Tantâ in Deum caritate fervebat, ut totus Deum spiraret. 7. Conspicuis erat admirabili sapientiâ, quâ regulas ordinis sui tam aptè condidit, ut orationis exer-

citio manualia opera, solitudini communitatem; subditorum erga superiores summam observantiam, cum summâ superiorum erga subditos suavitate; assiduitatem in choro cum caritate in proximum; vitam perfectam cum infirmâ naturâ; Martham cum Mariâ, admirabiliter conjunxerit.

PUNCTUM III

Igitur tam sublimi vocatione dignum se sanctus Benedictus exhibuit. Sed et dignam à Deo, tum hanc vitâ, tum alterâ mercedem recepit. 1. In hanc vitâ, in quâ ordinem suum vidit florentissimum, in omnes propè nationes propagatum, Ecclesiæ honorificum, omnibus salutarem: in quo ordine tot habebat angelos quot religiosos, in quem tam multi reges, principes, optimates ingressi sunt; ex quo tot, in pontificum, Ecclesiæ principum, sanctorumque numerum, translati sunt. Prætereâ illustris fuit dono miraculorum, et prophetiæ, quâ et futura, et occulta prædicebat: quod Totila sensit. 2. In alterâ vitâ, ubi nunc eminenti gloriâ fruitur, et innumerablem religiosorum suorum multitudine coronatur.

Præmia
ejus vir-
tutibus
concessa.
In hanc

In a

DE S. FRANCISCO A PAULA. 3 Apr.

PUNCTUM I.

CONSIDERA primùm singularem providentiam Dei, evocantis ex eremo Franciscum, ad procu-

Vocatur
ex eremo
ad mul-

randam hominum salutem. Tum expendebilem obedientiam divini illius hominis, qui omnis, primo Dei impulsu, suavissimis eremi deliciis, numerosissimam familiam componit, ipsis inferis formidandam. Mirare porro homines paupertate suâ contemnendos, omni mortificationum genere in se sævientes, amatoresque crucis, tantum in republicâ christianâ præstare adversus mundum, carnem et diabolum. Horum autem omnium autor Franciscus fuit: pauper ille quidem, atque humili loco natus; 1 Cor. 1. 29. *infirmam enim mundi elegit Deus ut confundat fortia.* An non tu quoque venies in partem istius muneris? Deo vocanti obsequentissimus Ecclesiæ defensor, carnis mundique hostis acerrimus, saltem zelum tuum exerce ad tuæ salutis procuracionem, si alienæ non vacas.

PUNCTUM II.

Humilitas ejus. Considera humilitatem Francisci incredibilem, qui cum à pontificibus, regibus, principibusque viris honorificentissimè haberetur, sexcentis miraculis clarus, factusque ipse omnibus ingens miraculum, se tamen omnium peccatorum nequissimum, hominumque omnium minimum inclamabat. Atque ideò, Christe, eò extollebas altiùs famulum tuum, quò se ille magis abjiciebat: *Deposuit enim potentes de sede, et exaltavit humiles.* Sæviebat verò in se crudelissimum in modum Franciscus, flagellis, fame, siti, nuditate, rerumque omnium abstinentiâ;

mortificationem, ut docebat Paulus, in corpore suo circumferens: ratus scilicet afflictionem corporis non solum conferre plurimum ad humilitatem animi, sed etiam ad divinam caritatem excitandam. Quæ res faciebat, ut homo, sibi rebusque omnibus veluti mortuus, vacaret soli Deo, in rebus creatis Deum unum contemplaretur, divinique amoris flammâ, quâ in omnibus agebatur, quamque ordinis sui tesseram esse voluit, omnium animos accenderet. Vide, abjectione animi et corporis vexatione, gradum ad summam in Deum caritatem fieri. Gradus ad caritatem.

PUNCTUM III.

Considera, ejus virtutes à Deo infinitis propè miraculis remuneratas in hac vitâ fuisse; ut aquis, ignibus, morbis, morti imperaret: eundem in pretio fuisse apud summos pontifices, reges, etc. Inimicos ipsius, ordinisque ab eo instituti veniam ab ipsomet supplices petiisse. Post mortem verò, perpetuam ejus virginitatem, ac mortificationes corporis, incorruptio est consecuta; humilitatem, singularis christianorum plerorumque cultus: quos miraculorum copia etiamnum allicit. Demùm, ex apostolicâ vitâ, quâ tam multos convertit ad meliorem frugem, et ex ordinis sui meritis, lauream in Cælo peculiarem retulit. Tu, si quid obtinere à Deo velis, potentissimum patronum invoca, et si supparem mercedem speras, virtutes imitare. Merces. In hac vitâ. Post mortem.

25 April.

DE SANCTO MARCO.

*Leo, fortitudinis, et sancti Marci
symbolum.*

PUNCTUM I.

1. Gradus fortitudinis: *ogredi fortiter.*
Act. 4. 32. credentium erat cor unum et anima una... , erant illis omnia communia, perpetua, die noctuque, pietas in Dei laudibus celebrandis, carnis et vini abstinentia, migratio in solitudinem: ut cœlestem potiùs, et angelicam vitam, quàm humanam agerent. Neque impediri à proposito potuit sanctus apostolus, vel obtreccatione hominum, vel persecutionibus ullis quas passus est; quia novum erat hoc vitæ sanctioris genus, alienum à seculi vanitate, à mollitiâ corporis, à superbiâ vitæ. Discite, ejus exemplo, non erubescere evangelium: quia sapientia hujus mundi stultitia est apud Deum. Et, si cogites statum vitæ perfectiorum, ne timeas hominum judicia: Qui enim judicabit te, Dominus est. Discite etiam proximos, maximè subditos tibi, ad perfectionem sedulò promovere.

Rom. 1. 16.
 Cor. 3. 19.
 1 Cor. 4. 4.

PUNCTUM II.

2. Gradus fortitudinis: *per-*
 Nihil egisti, dum rem inchoasti difficilem, nisi in eâ constanter perseveres. Bona enim consilia,

nisi fervor et constantia adsint, desidîa et languore corrumpuntur. Hinc Christus: *Nemo mitens manum suam ad aratrum, et respiciens retrò, aptus est regno Dei.* Is est secundus fortitudinis gradus, qui summo perè in sancto Marco eluxit. Ex quo enim se dedit vitæ perfectiori, nihil remisit, vel ex austerâ vivendi ratione, vel ex studio orationis, vel ex voluntariâ castigatione corporis, vel ex caritate erga proximum. Imò hanc, scripto Evangelio, ad christianos omnes atque ad omnia tempora propagavit. Vide an pietas tua, an studium orationis, an caritas in te perseverent, atque in dies augeantur. Vide infelicem eorum exitum, qui in susceptâ pietate non permanserunt. Auspicatò Saul regnum exorsus, infeliciter conclusit. Vixit quidem aliquot annos Salomon secundum scientiam et sapientiam sanctorum: at postea *depravatum est cor ejus.* Time et tu, ne deficias aliquandò: promitte, adjuvante gratiâ, in bonis operibus constantiam: dicito, cum Ecclesiâ, Spiritui fortitudinis: *Da robur, fer auxilium.*

severare in incepto.
 Luc. 9. 62.
 3 Reg. 11.
 4.

PUNCTUM III.

Aut vincit leo, aut moritur. Is est postremus fortitudinis gradus, in quo sanctus Marcus excelluit. Dùm enim sacrum faceret, deprehensus à sacrilegis, captusque, et miris vexatus modis, per vicos et plateas raptatus est: ut qui præfuerat verbo, idem exemplo omnibus præesset. In hoc tormenti genere desit vivere, et sic, priùs vitam, quàm constantiam

3. Gradus fortitudinis: opus inceptum ad finem perducere aut mori.
 Baron.
 An. 61.
 num. 2.

Apoc. 2. amisit. O anima mea! *Esto fidelis usque ad mortem*,
 10. *et dabit tibi Deus coronam vite. Bonum certamen*
 2 *Tim.* 4. *certa, cursum consumma: Non enim coronabitur, nisi*
 7. *qui legitime certaverit et cursum consummaverit. Cer-*
 1. 5. *tamen incœpisse nihil profuerit, nisi prælii finis vic-*
toria sit. Satius est malè incœpisse, quàm si benè
incœperis, et malè finias. Paulus malè inchoavit,
sed benè conclusit: sic cucurrit, ut tandem com-
prehenderit. Ne desperes, etiamsi aliquando non tam
piè viveris; modò nunc piè vivas, et piè finias:

Ex Hier. Non quæruntur in christianis initia, sed finis.
in Reg.
Monach.
c. penult.

1 Maii. **DE SS. PHILIPPO ET JACOBO.**

PUNCTUM I.

Apostoli. Cogita, 1. quid sit esse apostolum Christi. *Apos-*
tolus Christi habet tria: 1. Discipulus est, et pri-
mus minister Christi. 2. Est Evangelii tuba, pri-
 mumque Ecclesiæ firmamentum. 3. Primus est so-
cius tribulationum, laborum et gloriæ Christi: Ni-
 17. *hilis honorificati sunt amici tui Deus! nimis confortatus est*
 15. *principatus eorum! Quàm speciosi pedes evangelizantium*
pacem! Cogita 2. quid sit esse martyrem Christi.
Et Marty- *Martyr Christi habet tria. 1. Deum ardentissimè*
res. *Joan.* 15. *amat: Majorem hâc dilectionem nemo habet, ut ani-*
 13. *mam suam ponat quis pro amicis suis. 2. Fidem suo*
sanguine firmat ac stabilis. 3. Christo et Ecclesiæ

novos filios generat: Plures efficitur, quoties meli-
mur à vobis; semen est sanguis christianorum. Quàm
ergò verè pretiosa in conspectu Domini mors sancto-
 15. *rum ejus! Pretiosa mors Philippi, qui Hierapoli,*
postquàm multa passus esset pro nomine Jesu, pro
eodem Jesu, ut Jesus, in cruce mortuus est. Pre-
tiosa mors Jacobi, qui Jerosolymis, ipso die pas-
chalis, dum Christi divinitatem prædicaret, è sum-
mo templo deturbatus in terram, multisque ictibus
confossus, martyrium consummavit.

PUNCTUM II.

Præter illa duo, quæ sanctus Philippus habuit *De sancto*
communia cum sancto Jacobo, habebat adhuc tria *Philippo.*
quæ attentius considerabis. 1. Introductor erat et
mediator gentilium ad Christum. Nam, et per Philip-
pum quærebant gentiles aditum ad Jesum, et per
 21. *eumdem Nathanael ipsum invenit. Idem ab ipso*
 45. *postula. 2. In rebus arduis videtur adjutor fuisse et*
 1. *consiliarius Christi. Nam cùm agebatur de cibandâ*
 5. *illâ multitudine quinque millia hominum, C ristus*
quæsivit à Philippo: Unde ememus panes, ut man-
 5. *ducent hi? 3. Mirabiliter amabat Deum, quem vi-*
dere tam ardentè cupiebat, quando post cœnam
Domini quærebat à Christo: Domine, ostende nobis
 8. *Patrem, et sufficit nobis. O amabile Philippi deside-*
rium! Et sufficit nobis! Nihil aliud quicquam pos-
tulat, nisi videre Deum et Patrem Domini sui Jesu,
quem tantoperè diligebat. Idem opta, idem pete à

Deo , ut idem merearis aliquandò videre , et au-
 dire , quod Philippus : *Philippe ! qui videt me , videt*
Joan. 14. 9. et *Patrem meum.*

PUNCTUM III.

De sancto
 Jacobo.
Lib. de
scriptorib.
Eccl. in
Proaemio.

Cogita nunc etiam tria , quæ in sancto Jacobo
 præsertim illuxerunt. 1. Vir erat magnæ austeritatis
 Nam , ut ait Hieronymus , nunquam vescebatur
 carne , solo pane et aquâ victitabat , nudis pedibus
 ambulabat , multis se jejuniis , vigiliisque macerabat.
 2. Orationi dies prope integros , noctesque insume-
 bat ; modò flexis genibus , modò omninò prostratus
 in terram. Unde factum est , teste eodem Hiero-
 nymo , ut ipsius et frons et genua callis obduruerint,
 3. Vir erat Christo simillimus : tum ipsâ vultûs et
 corporis majestate , undè ipsum Judæi vix à Chris-
 to dignosebant : tum affinitate sanguinis , undè
 Christi frater vulgò nuncupabatur : tum maximè ,
 sanctitate morum , undè cognominatus est justus :
 tum , quòd semper virgo fuit , si Epiphanio cre-
 dimus. O anima , si vis imitari Jesum , imitare Ja-
 cobum , qui Jesu fuit simillimus. Sed heu ! quàm
 utrique dissimilis es !

Hier. in
Cap. 1. ad
Gal. 1. 3.
ad Epiph.
v. Hæres.
de Hæres.
Antidote.

Ibid.

IN FESTO BEATI FRANCISCI

11 M^oh.

DE HIERONYMO , È SOCIETATE JESU.

I. QUOMODO *beatus Franciscus ad gnæviter in vineâ*
Domini laborandum se comparaverit. Sacerdotis sancti
cognomento jam cohonestatus , societati Jesu nomen
dedit , et anno in domo tirocinii exacto , ad opus quod
sanctus Dionysius divinarum omnium divinissimum nun-
cupat , se comparavit silentio , oratione ac vilibus
ministeriis , ad exemplum Jesu in oppido Nazareth
latitantis , et per quadraginta dies in deserto degen-
tis. Cùm verò concionandi aut cogendæ sodalitat
instaret hora , se cruentis cædebat flagellis , ac pro-
lixius orabat. Quæ verò populo verba faceret , hæc
è sedulâ sanctorum Patrum et Scripturæ sacræ lec-
tione , seu potiùs meditatione hauriebat. Curamusne
ut incalescat oratione cor nostrum , et sic deinde
eructat verbum bonum ?

II. *Quomodo se gesserit in curâ animarum. 1.º Quoad*
tempus et loca. Ut Christus , dicere potuit : Meus ci-
bus est ut faciam voluntatem ejus qui misit me Patris.
Non semel domum revocatus , dum vicos et oppida
concionando perlustraret , alacer ad nutum superioris
aliò se conferebat , ut opus minoris primâ specie
momenti aggredereetur. Summis aspirabat votis in
Japoniæ insulas ; quâ spe dejectus , non minori
curâ se totum impendit juvandis animabus. 2.º Quoad